

en endelig Afgjorelse, naar det foreliggende Lovforslag forkastes; men ikke desmindre maa jeg gjentage, at jeg heller seer, at Lovforslaget forkastes, end at jeg vil tilraade at antage et Lovforslag, som det vilde blive, der af Udvalget nu er foreslaaet, slet ikke fordi jeg lægger saa megen Vægt paa den formelle Betragtning, at det vilde komme til at angaae en Gjenstand, hvorom en saadan Lov ikke behøvedes, det er ikke min eneste Grund, og jeg har ogsaa, da jeg tidligere havde Ordet, fremhævet en anden Grund, den nemlig, at naar det skal have nogen Betydning, at Hs. Majestæt vedtager en Lov angaaende en Gjenstand, som Kongen selv kan afgjøre, saa maatte det dog være den, at han tidligere end ellers vil skride til dens Udførelse. Naar Kongen stadfæster en Lov, der er vedtaget af Rigsdagen angaaende en Gjenstand som den foreliggende, saa vilde der i selve denne Stadfæstelse aabenbart ligge, at Kongen antog, at man meget snart maatte kunne skride til Udførelsen af en saadan Lov; naar derimod en saadan Lov ikke emanerer, saa har Regjeringen det i sin Haand at kunne dømme om, hvorvidt Tidsumstændighederne gjøre det hensigtsmæssigt at gaae videre frem med Hensyn til Dyrrettelsen af et Colonialtraad efter det Monster, som Udvalget har opstillet, og navnlig hvorvidt man vil ansee det hensigtsmæssigt at udarbejde et Lovudkast netop paa den Basis, som af Udvalget er foreslaaet, hvilket jeg anseer for yderst problematisk, og som jeg paa ingen Maade vilde paatage mig Ansvar for at gjøre, førend der har været anstillet yderligere Overveelse. Thi den Tvang, som man paa en vis Maade vilde komme til at udøve over Meningerne i Colonialterne, ved efterat et Lovforslag som det nu foreliggende er forkastet at udarbejde et nyt, baseret paa en Tvedeling af Colonialtraadet, vilde, troer jeg, vise sig at være saa afgjørende, at der ikke mere blev Spørgsmaal om et frit Valg mellem eet eller to Colonialtraad.

Kierkegaard: Ja, naar jeg skal haabe, at det i nogen Maade maatte lykkes mig, at holde mig til den Gjenstand, som alene foreligger, saa vil jeg her ikke have Meget at sige, og saa vil jeg i visse Maader fortrinnsviis og næsten udelukkende komme til at knytte mig til,

hvad der allerede er udtalt af en æret Taler, der sidder bagved mig (Bjerring). Dgsaa jeg deler hans Overbevisning om, at Noget er bedre end Intet, om jeg end ingenlunde er blind for — hvad der i dette Tilfælde ganske særdeles passer, og i Almindelighed gjerne passer, naar Taleren er om at anvende dette Ordsprog, — at dette Noget kan der være mere end een Hage ved. Dgsaa jeg er enig med ham om, at det forholder sig rigtigt, at een Sugl i Haanden er bedre end ti paa Taget, og jeg tillader mig at anvende det paa denne Sag saaledes, at, uagtet vi ved Afgjorelsen at det Spørgsmaal, som foreligger, i ethvert Tilfælde kun vælge en Mulighed, en Udftgt til et Gode, som antages at skulle komme, saa er det dog langt rigtigere — under nærværende Forhold og Omstændigheder idetmindste — at vælge Udftgten til, at der om nogle Maaneder kunde eksistere en Lov for Colonialterne, der dog ligesom i nogen Maade svarede til, hvad der er ønsket og attraaet, og dog i Gæt og Andet gjorde det gjældende, end at faae Udftgt til, at der om nogle Maaneder vil kunne foreligge et særdeles sjønt og grundigt udarbejdet Forslagovre fra Colonialternes Side, som muligviis næste Aar en da muligen eksisterende dansk Rigsdag kunde have at beskæftige sig med, og som muligen, naar den der var vedtagen, kunde worde bekræftet eller — ikke bekræftet. Det forekommer mig overhovedet, at, uagtet vissefælgelig vore vestindiske Colonier ogsaa have havt deres Andeel i Virkningerne af den Bevægelse, der i de seneste Aar er gaaet igjennem Europa og er gaaet igjennem vort Fædreland, saa have disse Virkninger dog hidtil i Vestindien gjort sig gjældende paa en noget eiendommelig Maade. Jeg vilde ikke gjerne bruge det Ord paa en tumultuarisk Maade; men det er dog gaaet ligesom lidt hovedfulds til med Udførelsen af adskillige gennemgribende Forandringer, som i disse Aar have fundet Sted derovre. Og jeg skulde derfor formene, at det var ikke saa galt, om dette Tidrum nu blev affluttet ved en nogenlunde rolig Sanction af dog nogle faa af de Eftervirkninger i den friere Retning, som kunne ventes at faae Sanction, saaledes som Sagen nu foreligger. — Der er bleven talt om Tillid til Ministeriet. Det forekommer mig